

REFERAT AF VML

Under læsningen af det følgende bedes man erindre, at denne tekst er et referat, en redegørelse for indholdet af et større værk - ikke et samlet udsnit af værket selv. Hvor oplysninger og konklusioner måtte forekomme læseren at være uunderbyggede påstande eller utilstrækkeligt belyste betragtninger, bedes læseren derfor gå direkte til kilderne for der at opsøge de savnede mellemregninger. Og hvor en læser måtte være tilbøjelig til at fælde dom over "Vandrer mod Lyset!" på grundlag af følgende tekst alene, vil det være denne læsers pligt først at konsultere de skrifter, hvoraf det følgende kun er en gengivelse.

Christian N. Eversbusch

Indholdsfortegnelse

1 Mørkets kamp mod lyset i den oversanselige og den jordiske verden.

- 1.1 Alment.
- 1.2 De tidligste tider.
- 1.3 Syndefaldet.
- 1.4 De ældste tider på jorden og skabelsen af de første mennesker.
- 1.5 Menneskene bliver Guds børn og lyset bringes til jorden.
- 1.6 De Ældste påbegynder deres ulovlige inkarnationer.
- 1.7 De Ældstes kamp mod de Yngste i menneskenes verden.
- 1.8 Kærlighedsevangeliget og kristendommen.
- 1.9 Menneskenes åndelige fremgang og Guds genvej til lysets sejr.
- 1.10 Mørkets magt bliver brudt.
- 1.11 Fremtiden for menneskeheden.

2 "Vandrer mod Lyset!" som fuldendelsen af Jesu lære.

- 2.1 Hvad var formålet med Jesu liv, hvad gik hans mission ud på?
- 2.2 "Kristi tale" - kærlighedens abc og grundlaget for al etik.
- 2.3 "Vandrer mod Lyset!"s fremkomstform og Kristi andet komme.

3 Menneskets åndelige modningsproces.

- 3.1 Reinkarnation (sjælevandring).
- 3.2 Samvittighed, synd, soning og Guds store, karmiske regnskab.
- 3.3 Bønnens magt: Guds forhold til de menneskelige lidelser.
- 3.4 Lidelsen som opdrageren og kærligheden som målet.
- 3.5 Det mandlige og det kvindelige - dualernes modning.
- 3.6 Den frie vilje.

1 Mørkets kamp mod lyset i den oversanselige og den jordiske verden.

1.1 Alment.

"Fra Evighed af var Mørket overalt. I Mørket var Lyset; i Lyset vare Tanken og Vilien. Men Tanken og Vilien vare ikke i Mørket. I Lyset var alt det godes Mulighed, men i Mørket var alt det ondes Mulighed"

Således begynder "Ardors Beretning", der indleder "Vandrer mod Lyset" (i det følgende: VML) og i mangt og meget danner grundlag for værkets samlede budskab. Beretningens første del forsøger at gøre forståeligt for menneskeheden, hvorledes altet var beskaffent før tiden begyndte. Alle livsmuligheder var endnu rent latente størrelser, altet hvilede i fuldkommen ro. Intet var skabt eller bragt til live. Blot urkræfterne, lyset og mørket - vældige, kosmiske energikomplekser - samt urtanken og urviljen eksisterede i afbalanceret tilstand.

Efter evigheders absolutte ro indtrådte en forandring i urtilstanden, idet tanken og viljen med en svag urosdirren reagerede over for mørkets udstrålinger. Ukendte evigheder svandt, og efter en uendelig langsomt fremadskridende kamp ud af mørket forenedes da urtanken og urviljen til et fuldkomment, åndeligt lysvæsen - Gud som personlighed. Gud er således ikke skabt, men har været fra evighed af - omend han/hun i en uendelig fjern fortid altså ikke eksisterede som et 100% personligt væsen.

Lys og mørke i oversanselig forstand er for mennesker abstraktioner, men for Gud og alle åndelige væsener er de realiteter, mægtige magnetisk virkende kræfter. Skønt disse urkræfter ikke kan ses med menneskelige øjne, er de i allerhøjeste grad virksomme, også her på jorden. Hvordan lyset og mørket er beskaffne, hvilke forskellige styrkegrader de findes i, hvordan de manifesterer sig, dels i verdensrummet, dels på jorden, og hvilke lovmæssigheder, der er forbundne med deres manifestationer - alle disse og mange andre forhold vedrørende urkræfterne behandles indgående i VML og tilknyttede værker. I nærværende referat vil lyset og mørket dog udelukkende blive omtalt i forbindelse med de præhistoriske og historiske begivenheder, som de i høj grad har haft indflydelse på - skønt den etablerede videnskab her på jorden endnu ikke har noget kendskab til dem (Det er først i og med grundlæggelsen af nye forskningsfelter som parapsykologien, at videnskaben er begyndt at få øjnene op for disse hhv. positivt og negativt virkende kræfters indflydelse på menneskers åndelige og fysiske liv).

1.2 De tidligste tider.

Da Gud fremsteg som personlighed, var Han mørkets besejrer og lysets hersker. Af lysets æteriske materiale skabte Gud vældige skarer af pragtfulde, fuldendt skønne og kærlige væsener. Med disse åndelige individer levede Gud da gennem millioner af år en oversanselig tilværelse i fuldkommen fryd og harmoni. Omgivet af pragt og skønhed - såvel af landskabelig som af kunstnerisk og bygningsmæssig art - lærte Gud - der ved sin altomfattende tanke, selve logos, rummer al erkendelse, al viden - sine skabninger at udgranske de love, Han efter sin fremstigen havde givet for universets kloder, disses baner og stoflige sammensætning. Og Gud vedblev med at bibringe sine skabninger viden. Han lærte dem om de mange livskim, de mangfoldige muligheder, der ligger gemt i lyset, og Guds mange børn fortsatte gennem evigheder med at gøre store fremskridt i visdom og i kærlighed.

Når man læser disse partier af VML, må man huske på, at det ikke vil være muligt for noget menneske at forestille sig, hvordan denne oversanselige tilværelse formede sig for Gud og Hans først skabte børn; for det første stod (og står fortsat) alle de åndelige individer, der her er tale om, såvel intellektuelt som følelsesmæssigt, uendelig meget højere end selv det mest alsidigt begavede menneske, og for det andet er - som Ardor udtrykker det i sin beretning (s. 4) - selv "Jordens skønneste Egn taaget og kold sammenlignet med Guds Herlighedsrige".

1.3 Syndefaldet.

Da Gud så, at Hans børn var nået såre langt i deres åndelige modningsproces, erkendte Han, at den tid var kommet, hvor de selv ville være i stand til at lede åndeligt umyndige væsener frem til et personlighedsstade, der i højde svarede til det, de selv befandt sig på, og Gud besluttede da at udvælge de til et sådant opdragelsesarbejde bedst egnede. Længe grundede Guds først skabte børn over den vanskelige opgave, som deres Fader meddelte, Han agtede at stille dem. Blandt dén store skare af åndelige personligheder, der i VML benævnes "de Ældste", var der da mange, der begyndte at føle sig sikre på, at Faderens valg måtte falde på dem. De Ældste mente sig bedre kvalificerede end deres yngre søskende (dén vældige skare af Guds først skabte børn, der i VML omtales som "de Yngste"), og med tiden indsog sig således hos dem hovmodets tanke, den første syndige tanke i det skabtes historie. Eftersom der i den åndelige verden - usynlig for jordiske øjne - gælder den faste lov, at enhver slet eller nedrig tanke tiltrækker mørket, ligesom enhver

positiv eller kærlig tanke tiltrækker lyset, så tiltrak de Ældste med deres hovmodige tanker - ganske automatisk - mørkets urkraft. Utålmodige og egenrådige, som de blev, undrede de Ældste sig over, at Gud fortsat tøvede med at udvælge dem. Og således vandt mørket for alvor indpas i deres sind. På trods af Guds indstændige advarsler, søgte de Ældste ikke at vogte sig for den forurening af deres tanker, som mørkepåvirkningen afstedkom, og i overmodig tiltro til deres egne evner drog de Ældste da bort fra Guds rige. De tog bolig i en æterisk lysverden, deres Fader havde skabt omkring den fjerne klode, Han havde udpeget som opholdssted for de nye væsener, Han tænkte at skabe. Denne klode var jorden. I deres nye opholdssted omkring jorden besluttede de Ældste selv at skabe åndelige væsener af lyset, men de formåede ikke at løse livets gåde. Da bestemte de i stedet at skabe af mørket. Atter lod Gud sin stemme lyde for at advare de Ældste, men Han måtte snart indse, at deres egenrådige beslutning var truffet. Med uendelig sorg erfarede de Yngste, at deres ældre søskende var faldet for mørket, og de bad da deres Fader om at befale de Ældste at drage hjem, men en sådan handling ville have været uforenelig med Guds faderlige væsen, "thi Gud tvinger ingen til at gøre det rette, og ingen maa tvinge sin Næste".

Anmærkning: Om de Ældstes fald har Guds udsendinge gennem årtusinder forsøgt at oplyse menneskene. Verdensreligionernes og de mytologiske overleveringers beretninger om et forhistorisk syndefald stammer herfra og skriver sig således alle fra samme kerne af sandhed (se VML, især s. 306).

1.4 De ældste tider på jorden og skabelsen af de første mennesker.

Fordi de Ældste var blevet enige om at forske og arbejde i og med mørket, drog de (i kraft af deres for mennesker helt ubegribeligt store tanke- og viljestyrke) vældige hobe af koncentreret mørke ind over jordkloden. De talrige kim til forskelligartede livsformer, som Gud (i kraft af sin vilje) havde nedlagt i jordkloden, blev således "befrugtede" af mørket i stedet for af lyset som det havde været Guds hensigt. Syndefaldets organiske resultat blev derfor et komplet vanartet, karikeret og hæsligt dyre- og planteliv, en vrimmel af livsformer, der forfærdede de Ældste, da de første gang steg ned på jordkloden fra deres sfæriske opholdssted. Via de seneste tiders forskning i dinosaurernes adfærd, udseende og livsbetingelser er vi mennesker rykket nogle skridt nærmere en forståelse af disse jordens første dyrearter og den skræmmende verden, der omgav dem.

Til trods for de rædselsvækkende livsformer, der mødte dem på jorden, forblev de Ældste opsatte på at frembringe væsener af mørket, væsener, de selv ønskede at lede. De Ældstes skabelsesforsøg varede henved to millioner år. Efter således ad utallige omgange at have eksperimenteret med de livsmuligheder, det materielle mørke rummer, og med de materier, jordens verden byder på, lykkedes det omsider for de Ældste at frembringe deres første levedygtige skabninger. Men da de Ældstes skønheds- og formsans, pga. mørkets forvirrende og forvrængende indflydelse, ikke længere stod på højde med den enkeltes evne til at ville, skabtes flere indbyrdes forskellige og dybt primitivt udseende prototyper. VML (s. 164): "Nogle af de ældste Menneskeslægter har i Aberne efterladt et synligt Minde om det ringe Standpunkt, hvorpaa de stod i de første mange Aartusinder (...). Saavel legemlig som aandelig stod Menneskene i de første mange Tider omtrent paa samme Niveau som Dyrene, og da Mørket ved Menneskenes Skabelse var saa godt som eneherkende paa Kloden, blev de tillige blodsbeslægtede med alle dalevende Pattedyr. Ved Parring med flere forskellige Dyrearter fremkom de første Abeformer". "Ved de først fremkomne Abedyrs indbyrdes Formering og ved deres og deres Afkoms Forbindelser, dels med Mennesket, dels med andre Pattedyr, udvikledes efterhaanden den Rigdom af Abearter, som nu findes spredt over Jorden, og hvoraf nogle omtrent i lige Linje nedstammer fra Menneskene." Altså: Menneskeslægten nedstammer ikke gennem forskellige Udviklingstrin fra Dyrene, men er fremgaaet af skabte Væsener.

Hvorledes de Ældste udførte denne Skabelse vil ingen sinde blive forklaret for Menneskene (VML s. 163)".

1.5 Menneskene bliver Guds børn og lyset bringes til jorden.

Noget over en million år efter de første mennesker var blevet skabt, kaldte Gud atter på de Ældste. Da havde mange af dem længe sørget over det grufulde liv, de havde frembragt på jorden, og - trods det tætte mørke, der omgav dem og stedse nedbrød deres førhen så strålende personligheder - formåede nogle af dem, uselvisk, at bede Gud om hjælp for deres skabninger. For deres bøns skyld lod Gud da en æterisk livsstrøm fra sit væsen tilflyde de åndeligt uvakte og ubevidste skygger, der dengang var menneskenes sjæle, og i kraft af sin almægtige vilje begavede Gud på denne måde hvert eneste menneske med en svag "gnist" af sin egen tanke og vilje. Eftersom alt liv, der stammer fra Gud, er udødeligt, delagtiggjorde Gud dermed den hele menneskeslægt i det evige Liv. Da Gud således havde påtaget sig faderskabet til hele den dengang så elendige menneskeslægt, henvendte Han sig til de Yngste og anmodede dem om at være Ham behjælpelige med at lede men-

neskeheden ud af mørket - uvidenhedens, ondskabens og dødens verden - og frem mod lyset - visdommens, kærlighedens og livets verden. I sin alviden så Gud, at den eneste måde, hvorpå den uendeligt tilbagestående menneskelægt kunne ledes frem mod lyset, ville være efter reinkarnationens princip; da alle jordiske materier - qua mørkets herredømme på og omkring jordkloden - er forgængelige, vil de jordiske menneskelegemer, der skabtes af de Ældste, aldrig kunne tjene som "hylstre" for menneskeånderne længere end i en yderst begrænset årrække ad gangen, og da menneskeåndernes modningsproces varer millioner af år (se afs. 3.6), siger det således sig selv, at det vil være nødvendigt for det enkelte menneske at gennemleve et utal af jordeliv i forskellige kroppe. Som opholdssteder for menneskeånderne mellem deres mange inkarnationer skabte Gud, efter, Han havde taget sine ældste børns elendige skabninger til sig som sine egne, seks astrale lysverdener uden om jorden. Disse sfærer anbragte Gud i behørig afstand fra de Ældstes af mørket ødelagte, æteriske opholdssted.

De Yngste indvilgede i at lade sig binde til menneskefostre for at fødes som mennesker iblandt menneskene. De erkendte nemlig, at dette var den eneste måde, hvorpå de ville kunne yde menneskene en effektiv hjælp. De Yngste gøs tilbage for det kolossale opdragelsesarbejde, der lå foran dem, og for den hæslige mørkeverden, de fremover gennem mange evigheder måtte lade sig føde i, men deres dybe medlidenhed med menneskene, og Guds urokkelige løfte om støtte overvandt deres frygt. Et enormt arbejde tog sin begyndelse. Gennem de første mange tusinde år sørgede Gud for, at de Yngstes umådelige intelligens, dybe følelsesliv og erindring om tilværelsen i Guds herlighedsrige blev særdeles kraftigt nedsat under deres jordeliv. Havde Gud ikke foranstaltet en sådan begrænsning af de Yngstes enorme personligheder, var deres inkarnationer som mennesker på jorden blevet uudholdelige for dem. I urtiderne stod de Yngste således kun nogle få grader over menneskene. Eftersom det standpunkt, de første mennesker indtog, var uendelig ringe - såvel i fysisk som i åndelig henseende - var de Yngste, for at kunne nå mærkbare resultater, nødt til at koncentrere deres kulturarbejde til visse menneskeracer og visse geografisk afgrænsede områder. Uendelig langsomt, skridt for skridt, slægt efter slægt ledede de Yngste menneskene fremad, idet de lidt efter lidt tilførte dem nye og større kundskaber, flere og flere hjælpemidler til brug for det daglige liv. Efter årmillioners fysisk og intelligensmæssig udvikling når mennesket nogle højdepunkter i sin modningsproces. Disse anskueliggøres i VML. ved omtalen af tre for længst svundne, forhistoriske kulturriger - de første virkelige frugter af de Yngstes koncentrerede indsats: Stillehavsriget, det såkaldte Lemurien, Atlanterhavsriget, det såkaldte Atlantis, og Det afrikanske rige i Østafrika (disse rigers beliggenhed samt flere aspekter af deres kulturelle forhold er indgående beskrevet i VML).

1.6 De Ældste påbegynder deres ulovlige inkarnationer.

Fuldt ud bevidste om Guds og de Yngstes hensigt med det enorme kulturarbejde iagttog de Ældste fra deres astrale opholdssted uden om jorden lysets fremgang blandt menneskene. Med den ældste af de Ældste, Ardor, i spidsen nåede de alle frem til, at jorden skulle forblive deres verden, at menneskene skulle forblive deres skabninger, skulle forblive mørkets børn. For at kunne begribe, hvordan de Ældste kunne fatte en så selvisk og grusom beslutning, må man huske på, at de på dette tidspunkt havde været udsat for mørkets påvirkning gennem millioner af år og således i næsten ét og alt havde udviklet sig til ondskabsfulde, splittede og dybt skræmmende personligheder. Hidtil havde de Ældste søgt at hindre menneskehedens fremgang ved - i kraft af deres umådelige viljestyrke - at sende hobe af mørke ind over de steder, hvor der var den største fremgang at spore i de Yngstes arbejde, men omkring år 12.000 f.v.t. indtræder der her en afgørende ændring. Pga. det mørke, de Ældste ved deres ondskabsfulde tanker og handlinger bestandigt tiltrak, var deres opholdssted uden om jorden blevet mere og mere ødelagt. Tilværelsen i dette Ødelagte Rige var derfor blevet så trøstesløs og knugende for de Ældste, at den nærmede sig det uudholdelige. Nogle af de ældste foreslog da at de alle lod sig inkarnere på jorden for dér at søge tilflugt for den hæslelige tilværelse, de førte i den astrale mørkeverden. Gud lod snart sin stemme lyde til alle de Ældste for at advare dem mod denne handlingskurs, idet Han fuldt ud indså, hvor skadelige konsekvenser det ville få for de Yngstes arbejde for menneskeheden, hvis disse højtstående og af mørket gennemsyrede personligheder lod sig føde som mennesker på jorden. Men de Ældste så atter bort fra Guds advarsler. En ny epoke i menneskehedens historie begyndte. Herom kan man i VML bl.a. læse følgende (s. 187): "Da de Ældste imod Guds Villie inkarnerede sig paa Jorden, blev de i endnu højere Grad i stand til at drage Mørket sammen om Menneskene, idet al Mørkets Ondskab og alle slette Lidenskaber var koncentreret i deres Aandelige Jeg, og Magtbegæret tvang dem til, i alle Livets Forhold, at søge de mest fremtrædende Stillinger, uanset om de naaede det eftertragtede gennem talrige Forbrydelser - gennem Brud paa guddommelige og menneskelige Love. Så langt som alle overleverede historiske Meddelelser kan føres tilbage, vil man i alle Beretninger fra Jordens forskellige Lande kunne finde disse Skikkelser, Mænd saavel som Kvinder, der i Had, Ondskab, Forbrydelser, Pragtsyge og Magtbegær staar uendelig langt over Gennemsnitsmennesket".

1.7 De Ældstes kamp mod de Yngste i menneskenes verden.

Hvor de Yngste i deres menneskeliv havde forsøgt og til stadighed bestræbt sig på at lære menneskene at respektere andres liv, andres ejendomsret og lærte dem at vise omsorg for deres børn, for gamle og svage, der lærte de inkarnerede Ældste menneskene at samle sig i hære, at dræbe, plyndre og tage med magt. Og de lærte mændene at tage mange kvinder og lade hånt om deres afkom. Hvor de Yngste i deres jordeliv lærte menneskene om en kærlig, barmhjertig og faderlig Gud, der lærte de Ældste menneskene om grusomme, skinsyge guder, der bestandigt måtte underkøbes med ofergaver. Disse hinanden modsatrettede arbejdsindsatser sporede på alle livets områder, også de videnskabelige, hvor de Yngste vedblivende søgte at udvide menneskenes kendskab til naturens kræfter og lovmæssigheder, til verdensrummets beskaffenhed og stjernernes baner, mens de Ældste - hvor de ikke blot nøjedes med at forvanske og forurene de kundskaber, menneskene modtog fra de Yngste - selv bibragte menneskene viden, viden, der havde sit udspring i mørket. Alle de store opfindelser inden for krigens kunst stammer således fra de Ældste, ligesom oprindelsen til de fleste sindrigt udtænkte torturredkaber, sygdomsfremkaldende stoffer og bakterier må søges i disse vældige mørkepersonligheders genialitet.

Som titaner i hhv. mørkets og lysets tjeneste kæmpede således de menneskeliggjorte Ældste med de menneskeliggjorte Yngste. Hver gang de Yngste et sted på jordkloden havde nået gode resultater blandt menneskene, traf de Ældste deres modforanstaltninger og lod sig føde netop dér for at forvrænge og nedbryde det tilvejebragte. På denne måde degenererede flere af oldtidens højtstående civilisationer for til sidst at bukke helt under. Omtrent år 800 f. Kr. begyndte de Yngste for alvor at blive modløse, fordi det - pga. menneskehedens endnu meget lave etiske standpunkt - stedse var betydeligt nemmere for de Ældste end for dem selv at vinde tilslutning hos den brede masse. Og færre og færre af de Yngste vovede at lade sig føde i menneskenes midte. Blandt de menneskeliggjorte Yngste fra dén ca. 800-årige periode, der strækker sig fra dette tidspunkt og frem til Kristi fødsel, nævnes i VML det gamle Irans Zarathustra - der søgte at bibringe menneskene en større forståelse af lysets kamp mod mørket og det onde - Buddha, Lao-tse, Kong-tse og Meng-tse samt - fra den europæiske kulturkreds - en række af hhv. det gamle Helas' og Romerrigets filosoffer, kunstnere, stats- og videnskabsmænd.

1.8 Kærlighedsevangeliet og kristendommen.

Også nogle af jødefolkets profeter fra disse århundreder var af de Yngste. Disse havde af Gud fået til opgave at berede vejen for deres bror og fører, den ældste af de Yngste, der som Jesus af Nazareth bragte menneskeheden kærlighedsevangeliet. Et andet hovedformål med denne den ældste af de Yngstes femte (og sidste) inkarnation var det som mennesket Jesus at bede for Ardor, den ældste af de Ældste (1 Note) Det var Guds plan, at lyset og dermed angeren på denne måde skulle bringes til den faldnes sind. Evangelierne beretninger om fristelsen i ørkenen handler i virkeligheden om denne nøglebegivenhed i Jesu liv (se afs. 2) og en indgående redegørelse for dens faktiske forløb og sande betydning er at finde i VML (s. 36). Jesus formåede ikke at bede for Ardor og derfor sejrede mørket over ham. Korsfæstelsen og de første efterkristelige århundreders forurening af Jesu ophøjede kærlighedslære er resultater af denne mørkets sejr over den ældste af de Yngste (se afs. 2.1).

Eftersom kristendommen primært vandrede mod Vest og Nord, kom i de følgende århundreder de Yngstes arbejde til at koncentrere sig i Europa. På mangfoldig vis søgte de at bringe den forurenede kristendom tilbage til dens udgangspunkt. Men de led mange og store nederlag; vildledte af formørkende tankepåvirkning fra den Ældste, var der mange af dem, der i deres jordiske arbejde endte med at forsvare netop de teologiske idéer, de af Gud havde fået til opgave at angribe. Og mørkets tjenere nøjedes langt fra med at bekribe de Yngste ad tankens vej; også i inkarneret tilstand - eksempelvis fra høje kirkeembeder - formåede de Ældste at drage kristendommen nedad. De mange religionskrige, først korstogene, dernæst de af reformationen forårsagede, europæiske konflikter, var ligeledes frugter af de Ældstes arbejde. For Ardor vedblev med at inkarnere sine brødre og søstre på de steder og i de miljøer, hvor han - i kraft af sin umådelige intelligens og åndskraft - så, at der ville være størst chance for effektivt at blokere de Yngste i deres freds-, oplysnings- og kulturarbejde.

1.9 Menneskets åndelige fremgang og Guds "genvej" til lysets sejr.

Ikke desto mindre begyndte mørket uendelig langsomt at vige for lyset. I kraft af dén naturlige, åndelige og intelligensmæssige modningsproces, som det af Gud benyttede reinkarnationsprincip afstedkommer, begyndte flere og flere mennesker selv at kunne anvende de kundskaber, de modtog fra de

Yngste, flere og flere formåede selv at vende sig bort fra de falske læresætninger, som de Ældste havde indsneget i de forskellige trossystemer, i filosofiske tankebygninger og videnskabelige discipliner. Samtidig fik flere og flere mennesker i stigende grad øje for den skønhed, som de Yngste bragte dem inden for arkitekturen og inden for kunstarterne; musikken, digte- og malerkunsten højnede langsomt menneskenes erkendelse af det guddommelige, forædlede manges følelser, glædede manges sind. Og med rædsel indså den Ældste, at han ikke varigt formåede at hindre lysets fremgang, at lyset til sidst måtte sejre.

At tiden var ved at være moden, at mørkets magt snart måtte brydes, kom dog først til at stå helt klart på et tidspunkt, der efter vor tidsregning falder omkring år 1900. Under Guds ledelse arbejdede store skarer af de Yngste - med deres ældre broder, Kristus, i spidsen - på at bane vej for realiseringen af Guds plan for lysets endelige sejr. For om muligt at forskåne de Yngste for mange tunge inkarnationer, havde Gud anvist dem en ny arbejdsmåde, en genvej til det endelige mål: de Yngste skulle forsøge at sætte sig i forbindelse med et på jorden levende menneske med mediumistiske evner, et menneske, der på denne måde kunne fungere som midler, som talerør for Guds budbringere. Tanken var via denne direkte meddelingsmåde at give menneskeheden kendskab til den oversanselige verden og lysets evige sandheder. Efter utallige gange at være blevet afvist som løgnere og bedragerere af uforstående spiritistiske kredse over hele jordkloden, lykkedes det omsider for nogle af de Yngste - efter ca. 50 års arbejde - at finde en lille kreds af mediumistisk begavede mennesker, der fattede fuld tillid til deres ord. Det er denne kreds' vigtigste medium, Johanne Agerskov, der, sammen med sin mand, Michael Agerskov, har udgivet de modtagne meddelelser i bogen "Vandrer mod Lyset! Et budskab til menneskeheden fra den oversanselige verden".

1.10 Mørkets magt bliver brudt.

I det jordiske år 1911, mens en stor gruppe af de Yngste arbejdede med Agerskops kredse, bestemte Gud, at Han ville give sine udsendinge endnu større støtte i deres gerning for lysets fremgang. Og Gud nåede det mål, Han sigtede mod med sin ekstraordinære indsats. Eftersom den triumf, der hermed blev opnået i lysets tjeneste, udspillede sig i den oversanselige verden, unddrager den sig - i hvert fald umiddelbart - jordisk registrering, og i nærværende sammenhæng skal der derfor gives en kort redegørelse for dens forudsætninger.

Blandt de mange af Guds love for menneskenes liv, som de Ældste ved deres

ulovlige inkarnationer bragte forvirring og uorden ind i, var lovene for menneskeåndernes tilknytning til og løsning fra de menneskelige legemer. For at bevare herredømmet over menneskeheden drog de Ældste lige så længe, som de modarbejdede Gud og de Yngste, mørke ind over det astrale jordplan, og dén tætte koncentration af mørke, der herved opstod, forhindrede i meget lange perioder ad gangen de Yngste i at bringe afdøde menneskers sjæle til hvile i deres opholdssteder i lysets astrale verdener. De mange kropsløse ånder, der på denne måde forblev bundne til jorden, pga. mørkets udstrålinger, forårsagede da megen skade blandt de "levende", idet de snart spredte rædsel ved at vise sig for dem, snart - ad suggestiv vej - indgav dem forbryderiske tanker, der ofte omsattes i handling. Fra de ældste historiske tider og fra alle folkeslag over hele jorden haves autentiske beretninger om disse gengangere, der i perioder var umådelig talrige, ja VML oplyser (s. 188), at der "undertiden færdedes flere "døde" end levende paa Jorden".

Mens Kristus med flere af de Yngste var draget rundt på det astrale jordplan for at finde egnede medier til det arbejde, der skulle ende i og med "Vandrer mod Lyset!", havde han - i sin utrættelige kærlighedsgerning - hentet stadig flere af disse mørke- og syndsbundne menneskeånder hjem til deres sfæriske hvilesteder, men i 1911 lod da Gud sin vældige stemme lyde til alle de endnu omflakkende ånder. Og Guds kærlige opfordring om at vende tilbage til livet og til lyset i de sfæriske hvilesteder blev fulgt af alle. Ja, Guds stemme lød endogså til de diskarnerede Ældste i det Ødelagte Rige, "helvedessfæren", og selv disse lod sig bevæge af Guds faderlige kalden. Efter årmillioner i synd og laster vendte de tilbage til deres tabte hjem. Kun den Ældste, Ardor, blev tilbage, idet han frygtede, at hans utallige onde gerninger ville fælde ham, at han ville blive knust af sin Fader. Da opsøgte han af den ældste af de Yngste, Kristus, der - ledet af Guds tanke - fandt ham i det dybeste mørke, og Kristus mindede Ardor om, hvad han i sit komplet formørkede sind havde glemt: at Guds barmhjertighed og kærlighed aldrig svigter - hvor dybt en synder end er faldet. Og da fulgte Ardor Kristus. Med umådelig fryd modtog alle de Yngste nyheden om, at deres utallige anstrengelser omsider havde båret frugt, at deres højtelskede broder omsider var vendt hjem, at mørkets fyrste ikke længere ville obstruere deres arbejde for menneskeheden. Efter i sit herlighedsrige at have modtaget og tilgivet sin gennem millioner af år fortabte søn, pålagde Gud Ardor, som første bodshandling, at drage til jorden for dér via Agerskovs kredt at forme et budskab til hele menneskeheden, et budskab, der dels skulle forme sig som en syndsbeholdelse, dels som en inderlig bøn om tilgivelse for alle de rædsler, smerter og lidelser, han, Ardor, som mørkets øverste repræsentant på jorden, havde påført sine skabninger, menneskene ("Ardors Beretning" udgør op imod 1/3 af VML).

1.11 Fremtiden for menneskeheden.

Med Ardors og de diskarnerede Ældstes tilbagevenden og med de syndebundne menneskeånders fjernelse fra det astrale jordplan besejrede lyset mørket. Men dette betyder på ingen måde, at mørkets magt på jorden er elimineret; næsten helt frem til tidspunktet for sin tilbagevenden til Gud (i 1912) inkarnerede Ardor i tusindvis af Ældste, der fortsatte med at virkeliggøre mange af deres ældre broders forfærdelige planer for mørkets fremgang blandt menneskene (2 Note) Dødsdagen for den sidste af de på jorden inkarnerede Ældste er således først faldet engang i 1980'erne. Dé forfærdelige krige o.a. katastrofale begivenheder, som dette århundrede har været vidne til, må derfor betragtes som nogle af de sidste resultater af de Ældstes direkte indflydelse på menneskehedens skæbne - fremover vil der ikke på samme måde som hidtil stå åndelige intelligenser bag mørkets manifestationer på jorden; det vil for første gang nogensinde være fuldt ud op til os mennesker, hvordan fremtiden skal forme sig. "Ardor er vendt hjem til Gud, til sin Fader, og Menneskeheden er ikke længere underkastet hans Herredømme, hans direkte Paavirkning og direkte Indskydelser. Men endnu er Menneskeheden langt fra naaet til: i fuld Enighed, i indbyrdes Kærlighed og i Tillid til Gud at anerkende Ham som deres Aands Fader, som Jordelivets øverste Leder (...) Først naar Størsteparten af Jordens mange millioner Mennesker har lært den sande Gud at kende, som den Han virkelig er, har lært at elske Ham og at bøje sig for Ham alene, har lært fuldtud at tilgive Ardor, Menneskelegemets Skaber, først da vil det for Alvor kunne mærkes: at Djævelens trone staar tom!

I "Vandrer mod Lyset!" har Gud kaldt paa alle sine elskede Børn; thi Han længes efter deres fulde Kærlighed; Han længes efter deres fulde Tillid! (...) Men naar vil de høre Hans kaldende Røst? Naar vil de svare Ham?" (3 Note) Fremtiden vil vise det.

2 "Vandrer mod Lyset!" som fuldendelsen af Jesu lære.

2.1 Hvad var formålet med Jesu liv, hvad gik hans mission ud på?

"Jesus sendtes til Jorden for at lære Menneskene: at elske den sande Gud af hele deres Hjerte, Sjæl og Sind, og at elske deres Næste, som de elsker sig selv; han sendtes til Jorden: for at løse Jødefolket ud af Mose-Lovens tyngende Baand; og han sendtes til Jorden for, om det var muligt, som Menneske: at fatte Medlidenhed i sit kærlige Hjerte med den Mørkets Aand, Menneskene kaldte Satan, og i kraft af sin Medlidenhed at bede for hans Løsning fra Mørkets og Syndens Magt" (4 Note) Som nævnt ovenfor bekæmpedes Kristus imidlertid under sit jordeliv af Ardor ("Satan"). Og han formåede derfor ikke at fuldføre det hverv, Gud havde givet ham. Dette delvise nederlag ændrer imidlertid ikke ved, at Jesus Kristus er menneskeheds frelser. Sin frelserstatus har Kristus dog på ingen måde opnået i kraft af et sonoffer, sådan som kristendommen lærer det, men derimod i kraft af sin aldrig svigtende, tålmodige og opofrende gerning som menneskeheds frelser ud af mørket, frem mod lyset (se afs. 1.5 og 1.9-1.10). Som de Yngstes leder har Kristus gennem evigheder udført sin kærlighedsgerning for menneskeheden fra de oversanselige verdener, og han vil vedblive med at gøre det til den dag kommer, hvor det sidste menneske har gennemlevet sin sidste inkarnation på jorden (se afs. 3).

2.2 "Kristi tale" - Kærlighedens abc og grundlaget for al etik.

Da det omkring 1911 lykkedes for Guds udsendinge, lysets ånder, at få åbnet en ny, alternativ kommunikationsvej til menneskeheden, idet de etablerede en klar, tillidspræget forbindelse til et på jorden inkarneret medium (se afs. 1.9), blev det pludselig muligt - direkte og helt uden påvirkning fra mørkets tjenere - at få meddelt menneskene de af Guds love, som den ældste af de Yngste under sin inkarnation som Jesus af Nazareth havde prædikeret om på jorden. Aldeles befriet for århundreders tildigtninger og forvanskninger meddeler den ældste af de Yngste således sin rene kærlighedslære i VML. Denne del af værket, "Kristi Tale", udgør samtidig en nøjagtig redegørelse for den etiske kodeks, Gud lægger til grund for sin evaluering af ethvert menneskelivs facit. I et pragtfuldt, klart og ophøjet sprog prædiker Kristus

i sin tale om kærligheden som den alt besejrende magt, om Guds forhold til menneskeheden. Han taler om, hvordan enhver ud fra sit inderste må nå til forståelse af, at Gud er uendelig meget mere, uendelig meget højere, retfærdigere og kærligere end nogen af de etablerede religioner har lært menneskeheden. Og han taler om, hvordan ethvert menneske ved trygt at give sig ind under Guds ledelse og ved at tilgive den angrende Ardor, vil besejre mørket og dermed blive seende: "Ja, ville I følge mig, da skal Himlens Fred og Salighed sænke sig over eder, thi da vil Evighedshåbet blive til vished, da ville I med urokkelig Vished vide, at Døden kun for en Stund fjerner eder fra dem, I elsker".

2.3 "Vandrer mod Lyset!"s fremkomstform og Kristi andet komme.

Fordi VML meddeler Kristi oprindelige og sande lære, fortsætter og afslutter den de kirkelige reformatorens gerning, og fordi Kristus i og med sin tale atter har manifesteret sig for menneskeheden, udgør VML på samme tid Kristi andet komme. Disse kendsgerninger vil det givetvis være vanskeligt at forstå og acceptere for mange mennesker, og derfor skal der her siges lidt mere om de implikationer, der ligger i VML's fremkomstform og karakter af åbenbaring. Mange har ment, at de lod sig lede af det væsentlige, når de prøvede at bedømme VML ud fra den måde, hvorpå værket er kommet frem i den jordiske verden, men man er nødt til at forstå, at denne først kan ses i det rette lys, når værkets tanker og beretninger er gennemtænkt og bedømt ud fra et dybt og alvorligt tankearbejde. Først da vil man kunne begribe, hvorfor dette enestående budskab var nødt til at fremkomme på den valgte måde. Imidlertid vil der nok også i fremtiden være mennesker, der, uanset VML's meddelelser desangående, dømmes som så: Hvordan skal man kunne anerkende et værk, der er bragt til veje på en så anderledes, alternativ og mærkværdig måde? Hvorfor skulle vi vælge at tro på, at de evige sandheder er blevet bragt os via en sådan psykisk arbejdsform? Men hvad er det egentlig, man dermed hævder? Man hævder dermed, at man i sidste ende ved bedre end Gud; man hævder i virkeligheden, at man er i besiddelse af et større klarsyn, en sundere dømmekraft, end Ham, der ser alt, hører alt, ved alt. Og mon ikke man i stedet for at forfalde til sådanne former for eksorbitant ubeskedenhed burde efterprøve lodigheden af de grunde, der i VML er givet for Guds valg af den nævnte arbejdsform? Mon ikke man i stedet for straks at udslynge uforstående, forhastede og uforstandige domme over værket, pga. dets alternative grundlag, burde sætte sig grundigt ind i det og først derefter danne sig sin mening? Ingen havde forventet, at Kristi andet

komme skulle finde sted i og med fremkomsten af en bog. Og mange år må sikkert svinde, førend man begynder at finde sig til rette i visheden om, at det faktisk er dette, der er sket. Dén vantro, med hvilken mange af nutidens kristne har mødt VML, rokker imidlertid ikke det mindste ved den uendelige betydningsfuldhed, der ligger i dette værks fremkomst, og hvis det først bliver de kommende generationer af kristne mennesker, der formår i VML at se Kristi genkomst og den endegyldige åbenbaring, vil der da heller ikke være noget enestående i dét. For også i menneskehedens hidtidige historie er det gang på gang gået sådan, at Guds gaver til jordens børn - givet via de menneskeliggjorte Yngste (se afs. 1.5) - først er blevet anerkendt og værdsat mange år efter deres fremkomst; som regel har først eftertiden formået at øjne kostbarheden af det, samtiden blindt forkastede.

3 Menneskets åndelige modningsproces.

3.1 Reinkarnation

(Sjælevandring) er det princip, efter hvilket Gud fører menneskeheden frem mod lyset, dvs. frem mod større åndelig modenhed, indsigt, kærlighed, renhed i sind og tanker. Herom står i VML bl.a. at læse (s. 251):

Gennem de talrige Inkarnationer opbygger Menneskeånden sin individuelle Personlighed. Ligesom det modne eller aldrende Menneske i Erindringen kan skue tilbage paa sine Tanker og Følelser, samt genkalde sig oplevede Tildragelser og udførte Handlinger lige fra de tidlige Barneaar, og dog som fuldvokset Menneske paa alle Punkter føle sig identisk med Barnet, der langsomt er modnet gennem Dage og Aar, saaledes kan den frigjorte Aand i tilbageskuende Erindring, saa langt som Tanken kan naa tilbage i Tiden, genkalde sig de menneskelige Skikkelser, som den har åndelig levendegjort, og dog fuldtud føle sig identisk med dem alle. I kalejdoskoplignende Billeder kan Aanden følge sit "Jegs" gradvise Udvikling fra de første svage, lidet personlige Væsener, som den har været knyttet til, lige til de, gennem en langsom Fremadskriden, mere udviklede og mere selvbevidste Personligheder.

Så længe mennesket er inkarneret på jorden, har det naturligvis ingen erindring om sine tidligere liv; al erindring herom ligger gemt i den såkaldt psykiske hjerne, åndens store nervecenter (5 Note) Den viden, ethvert menneske er i besiddelse af under livet på jorden, udgør således kun en brøkdelt af den diskarnerede menneskeånds viden. Kun under hypnose og enkelte former for narkose kan det på jorden inkarnerede menneske - i visse tilfælde - opnå adgang til en del af det, der ligger gemt i den psykiske hjerne. Alle forsøg på at opnå en sådan adgang vil dog uvægerligt gribe forstyrrende ind i menneskets jordeliv og er derfor imod Guds love.

3.2 Samvittighed, synd, soning og Guds store, karmiske regnskab.

Gud lægger altid en plan for menneskeåndernes forskellige inkarnationer på jorden. Forud for hver eneste af sine inkarnationer får det enkelte menneske således meddelt, hvad Gud i store træk forventer sig af det i det forestående jordeliv, og først når mennesket fuldt ud har forstået årsagerne til, at dets næste inkarnation må forme sig på den af Gud valgte måde og billigt den,

tiltræder det sin inkarnation. For at retlede mennesket og for at undgå skadelige afvigelser fra sin plan med dets enkelte jordeliv, udstyrer Gud altid mennesket med en skytsånd. Denne skytsånd, der som regel vil være én af de Yngste (se afs. 1.3), står i tæt tankeforbindelse med det enkelte menneske under dets jordeliv og vil altid advare det, når det står i begreb med at udføre en hadsk eller på anden måde skadelig handling. Skytsåndens advarsler og formaninger vil af mennesket blive opfattet som en samvittighedens indre stemme. Handler mennesket bestandigt imod denne indre stemme ved at give efter for sine egne slette tilbøjeligheder o.l., forlænger det blot unødigt sine inkarnationers række. Efter hvert endt jordeliv må mennesket i sin astrale opholdssfære (se afs. 1.5) nøje gennemtænke alt, hvad det har foretaget sig. Skytsånden vil afkræve det en sandfærdig redegørelse for alle de tilfælde, hvor det har været i strid med sin samvittighed, og ved billedligt at oprulle alle de situationer for mennesket, hvor det i det tilendebagte jordeliv handlede syndigt, vil skytsånden bl.a. søge at vække dets anger. Så snart denne indfinder sig, vil Gud i kraft af sin uendelige barmhjertighed tilgive sin skabning, men hvad mennesket har syndet mod sine medmennesker, må det også opnå tilgivelse for hos sine medmennesker; Gud hverken kan eller vil tilgive på andres vegne. Kristne mennesker har aldrig nogensinde og vil aldrig nogensinde kunne opnå tilgivelse for deres synder ved at tro på Kristi korsfæstelse som en soningsdød (se afs. 2.2). Såfremt mennesket ikke angrer sine syndige tanker og handlinger, og såfremt mennesket ikke rettidigt - enten på jorden eller i sit sfæriske opholdssted - opnår tilgivelse hos den eller de medmennesker, mod hvem det har forsyndet sig, hjemfalder det uundgåeligt til soning under gengældelsesloven. Mennesket må da i sit næste jordeliv selv gennemleve de lidelser - legemlige eller åndelige - som det tidligere påførte andre. Det må understreges, at alle tanker og handlinger registreres af Gud; såvel de mindste som de største lovbrud må sones. Hvert enkelt menneskes inkarnationsrække kan under denne synsvinkel altså betragtes som ét stort, karmisk regnskab, et regnskab, som kun én formår at rumme i sin tanke - Gud: "Ingen sinde slipper Mennesket - naar det ikke angrer - med en mindre Bod, end det fortjener. Tungen paa Guds Vægtskaal viser ingen Sinde fejl. Syndeskyld og Sonebod vil altid opveje hinanden" (6 Note) På baggrund heraf må det tillige stå klart for enhver, at al tale om "den straffende Gud" er aldeles uden hold i virkeligheden; ved sine egne gode eller slette handlinger fælder mennesket dom over sig selv - Gud stadfæster blot dommen. Og på grund af Guds ufejlbarlighed må ligeledes følgende stå klart for enhver: Intet menneske lider mere, end hvad det selv har forskyldt i de fortidige tilværelser og intet menneske har nogensinde været udsat for en uretfærdighed fra Guds side.

3.3 Bønnens magt: Guds forhold til de menneskelige lidelser.

Det guddommelige opdragelsesprincip er urokkeligt: enhver må høste som han sår. Men er Gud således ubøjelig i sine krav til menneskene, er Han dog samtidig hele menneskehedens milde, barmhjertige og medfølende Fader; enhver kan i tanken henvende sig til Gud, når som helst han eller hun føler behov derfor. Aldrig trættes Gud af menneskenes bønner, aldrig lukker han sine ører for den lidendes klager eller den plagedes sorger. Stedse er Gud rede til at yde sine skabninger den hjælp, de beder Ham om, til at give den støtte, de har behov for. Og Gud ønsker at bringe denne hjælp, for menneskene er Hans inderligt elskede børn; intet menneske er for usselt til Guds kærlighed, intet menneske lukkes ude fra Faderens uendeligt dybe barmhjertighedsfølelse - alle mennesker er lige for Gud. Og således vil Gud via sin tanke bistå enhver, der ikke alene formår at bære sine lidelser. Alle støtter og hjælper Han; ingen afskæres fra Hans almægtige, altomsluttende tanke; såvel det frommeste som det mest ugudelige, ikke troende menneske modtager af Faderen den støtte, det har behov for under jordelivets ofte så udmattende prøvelser. Når et menneske beder, bør det dog ikke altid tænke på sig selv, på sine egne kvaler og byrder. Herom taler den ældste af de Yngste, Kristus, i VML (s. 108):

"Hører mig, I Mennesker! Værer ikke selviske i eders Bøn, men beder for alle paa den hele Jord; beder for alle dem, der vandre med eder, og for alle, der have forladt eder. Thi ved Bønnen sprede I Mørket og drage Lyset til eder og til dem, for hvem I bede. Sandelig, jeg siger eder: Bønnens Magt er stor, naar den bæres af kærlige Tanker; thi I skulle erindre: i Bønnen mødes I med vor Fader!"

3.4 Lidelsen som opdrageren og kærligheden som målet.

Som regel er det dog kun den, der selv har lidt, der formår at føle en så dyb medlidenhed med andre lidende, at han/hun evner at bede for dem af et helt igennem uegennyttigt sind. Mennesker, der i tidligere inkarnationer har gennemlevet mange lidelser, vil nemlig i deres senere jordiske tilværelser bevare en vag erindring om de følelser, lidelserne har fostret i deres sind, og dén åndelige modenhed, de herved opnår - i sig selv en uvurderlig - og umistelig - rigdom - vil sætte dem i stand til intuitivt at leve sig ind i deres medmenneskers sorger, smerter og bekymringer. I denne smerteligt tilkæm-

pede evne til medfølelse indlevelse ligger således også kilden til forøgelse og fordybelse af den enkeltes evne til at fatte kærlighed til andre - det essentielle formål med menneskenes liv på jorden. Og da kærlighed således er livets højeste mål, må selvsagt alle former for fjendskab være ophørt, al strid for længst være bilagt, før det enkelte menneske for bestandigt kan løses fra livet på jorden. Af samme årsag sørger Gud til enhver tid for, at mennesker, der i et jordeliv har stået over for hinanden som bitre modstandere, engang, i en fremtidig inkarnation, vil mødes som nære slægtninge. Således vil de pågældende, ad åre, kunne knytte kærligt venskab, hvor der før var bittert fjendskab.

3.5 Det mandlige og det kvindelige - dualernes modning.

Hvor varme og sympatiske, menneskenes indbyrdes forhold end vil blive efterhånden som den åndelige udvikling skrider frem, vil de dog aldrig kunne måle sig med den dybe kærlighed og forståelse, som det enkelte menneske med tiden vil udvikle i forholdet til sin dual. Gud har nemlig skabt alle sine børn - såvel de Yngste og de Ældste som menneskeånderne - som par; til hver kvindelig ånd hører en mandlig, og det er Guds hensigt, at alle skabninger i løbet af deres udvikling skal nå frem til en tilstand, hvor den mandlige ånd på en fuldendt harmonisk måde vil komplettere den kvindelige - og omvendt. Uendelig langsomt, gennem utallige inkarnationer, oparbejder hver enkelt menneskeånd et stadigt stærkere, emotionelt bånd til sin dual, i hvis nærhed den vil blive inkarneret så ofte, som det kan lade sig gøre. Dog vil dualernes forhold til hinanden ikke kunne nå deres fuldendelse før det endelige mål, målet for menneskehedens vandring mod lyset, er nået: Guds rige.

3.6 Den frie vilje.

Endnu må dog mange evigheder svinde, førend dette fjerne mål vil være nået. Fra oversanselig side er oplyst, at menneskeånderne fremover (7 Note) vil være bundet til livet på jorden i adskillige mio. år (ganske vist er hviletiden i sfærerne mellem de mange inkarnationer medregnet i denne tidsangivelse) (8 Note)

Som nævnt ovenfor, er det dog op til det enkelte menneske, hvor mange inkarnationer, det mere præcist må gennemleve; ved sin frie vilje til godt eller ondt afgør man sin egen fremtid. Netop den frie vilje er genstand

for "Guds Tjeners Tale" (VML s. 123ff.), en tekst af primært etisk indhold, hvormed nærværende oversigt over indholdet af "Vandrer mod Lyset! Et Budskab til Menneskeheden fra den oversanselige Verden" passende kan afrundes med denne pasus fra "Guds Tjeners Tale" s. 124:

(...) Naar ville I lære at følge eders Samvittighed, at lytte til Sandhedens, Kærlighedens og Retfærdighedens Stemme, der taler til eder?

Naar ville I undlade at smæde dem, der i Viden er forud for eder?

Naar ville I lære at fryde eder over det, der er eders, uden at misunde eders Næste eller fratage ham hans Ejendele?

Naar ville I undlade ved Vold eller Uagtsomhed at afbryde eders eget eller eders Næstes Jordeliv, før den Død og Dødsstund indtræder, der af Gud Herren er optegnet for hver enkelt af eder?

Naar ville I standse de grufulde, blodige og gudsbespottelige Kampe, der ideligen udkæmpes imellem eder?

Naar ville I bortslette alt Racehad og lære at agte og elske hverandre?

Og naar, naar ville I - farvede og ikke farvede - alle enes om at byde en varig Fred velkommen iblandt eder?

Disse Spørgsmaal bød eders Fader mig at gøre eder. Hvorledes vil eders Svar blive? Thi Fremtiden hviler i eders egen Haand; saaledes som I ønsker det, saaledes som I vil det, saaledes skaber I eders og eders Efterkommeres Fremtid.

Mennesker! eders Fader længes efter eder! Han bød mig, sin Tjener, at bringe eder alle Hans faderlige Hilsen. Hans Fred være med eder i Evighed-ers Evighed! Amen.

~~~~*§*~~~~